

## เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ฟังธรรมเพื่อหัวใจของตนนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ว่า ให้มีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด

ธรรมคือธรรมชาติ ธรรมคือเหตุและผลที่เป็นสัจจะเป็นความจริง เราหาสิ่งนี้เป็นที่พึ่งที่อาศัยไฉ่

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ถูกข่มขืนที่นั่นมันเป็นเรื่องของทางโลกเขา เราทำความดีเมื่อไหร่ก็ได้ เวลาเกิด เราดีออกเวลาไม่ได้ เวลาตาย เราก็ดีออกเวลาไม่ได้ แต่เวลาทำคุณงามความดีของเรา มีสติปัญญาของเรา ใจ ทำคุณงามความดีเพื่อหัวใจของตน

มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน นั่นมันกระแสสังคม เป็นเรื่องของสัจจะ เรื่องของเราเอง เราเป็นคนทำ เราเป็นคนรู้ ความลับไม่มีในโลก ใจ ไปทำความชั่วไว้ที่ไหน มันฝังใจทั้งนั้นนะ ไปทำความชั่วไว้ที่ไหน มันพยายามปกปิดไว้ทั้งนั้นนะ แต่ถ้าทำคุณงามความดี เขาก็จะประกาศเชิดชูกัน ใจ เราทำคุณงามความดี เราก็ปกปิดของเราไว้ไฉ่

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ นั่งอยู่คนเดียวทั้งนั้นนะ ทำสมาธิหรือทำสมาธิไม่ได้

ทำไมต้องทำสมาธิละ

เพราะมันเป็นอาหารของใจ ใจ ฟังธรรมๆ ก็เพื่อความฉลาดของหัวใจของตน มันพูดฉลาดกับใจเท่านั้นเอง ใจหรือฉลาด

แต่เวลาถ้าทำความจริงขึ้นมาเนะ มันเป็นข้อเท็จจริงไง ถ้าข้อเท็จจริง ถ้ามันสงบระงับเข้ามา โอ้โฮ! โอ้โฮ! เลย ถ้ามัน โอ้โฮ! ขึ้นมา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ เวลาเราแสวงหา เราแสวงหาเพื่อปรนเปรอร่างกายนี้เท่านั้น เพื่อบำรุงบำเรอมัน บำรุงบำเรอมันแล้วก็ไม่มีวันพอใจ ไม่มีวันพอเพราะมันเคยใจใจ ใจมันเคยมันเป็นอย่างนั้นไง แต่ถ้าเป็นธรรมชาติ เป็นอาหารของใจใจ อาหารของใจ มีสติ สอนให้เรามีสติสัมปชัญญะ มันจะไม่ไหลไปตามกระแสสังคม กระแสโลกใจ

กระต่ายตื่นตูม การประชาสัมพันธ์ๆ การโฆษณาประชาสัมพันธ์นั้นแหละหลอก หลอกทั้งนั้นนะ โนม่น้าว โนม่น้าวให้เราเป็นไปใจ

ถ้ามีสติปัญญา เราทำความเข้าใจว่า ที่เขาโฆษณาประชาสัมพันธ์นั้นมันจริงหรือมันเท็จ แล้วมันมีข้อเท็จจริงในนั้นเท่าไร แล้วถ้าเรามีข้อเท็จจริงเท่าไรเออ! มันเป็นอาชีพ อาชีพหลอกคน การประชาสัมพันธ์ใจ

แต่ปากต่อปาก ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราทำสัจจะความจริงของเรา ถ้าทำสัจจะความจริงของเรานะ ให้มันสงบระงับเข้ามา อย่าให้มันพุ่งเพื่อเห่อเหิมทะเยอทะยานจนเกินไป

เวลาคิดงานๆ นั้นอีกเรื่องหนึ่ง เวลาคิดงานๆ คิดให้เต็มที่เลย มีความรู้เท่าไร มีประสบการณ์เท่าไร ใช้ขึ้นมาเพื่อประสบการณ์ของชีวิต

แต่ถ้ามันจะหาความสุขที่แท้จริงๆ ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริโอสัตว์ ขนสัตว์ รือหัวใจของสัตว์โลกนะ มันสุข มันทุกข์ มันอยู่ที่หัวใจของคนคนนั้นใจ เรายังมีชีวิตอยู่นี้ เรายังมีความสุขความทุกข์ของเราตลอดเวลา พอเจอเหตุการณ์อะไรที่มันกระเทือนใจ ขนลุกขนพองเลย ขนลุกได้เพราะอะไรละ เพราะความรู้สึกภายในทั้งนั้นนะ

แต่เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา ที่เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาเนะ ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

หัวใจที่มันหลับไหลๆ เพราะอะไร หลับไหลเพราะมันกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เวลาประพฤติปฏิบัติก็ตะครุบเงา มันเป็นเงา อาการของจิตทั้งนั้น มันเกิดขันธ ๕ ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ขันธ ๕ ขันธ ๕ ความคิด ถ้าขันธ ๕ เป็นเราแน่นอน เวลาความคิดมันหายไป เราต้องตายสิ

ทำไมเดี๋ยวก็คิดได้ เดี่ยวก็ลืม ลืมก็ตายแล้ว เพราะขันธ ๕ ถ้าเป็นเราไง ถ้าไม่ใช่เรา เออ! ลืม ลืม เดี่ยวก็ทบทวน ก็คิดขึ้นมาใหม่ ทบทวน

ขันธ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขันธ ๕ เพราะมันลืมได้ มันลืมได้ มันปลดเปลื้องได้ แต่โดยมิติ โดยการเกิดเป็นมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ขันธ ๕ ที่เราสื่อสารกันนี้ เพราะขันธ ๕ สื่อสารกัน แล้วมันสื่อสาร มันก็ต้องมีพลังงาน นี่ตัวจิต ถ้าไม่มีพลังงาน ขันธ ๕ มันไม่คล่องแคล่วหรอก

อย่างเช่นเด็กๆ อู้อู! มันชัดเจน มันกำลังจะเติบโตนะ พอเริ่มแก่ ลืมแล้ว มันลืมเลย เป็นอัลไซเมอร์เลย คิดไม่ได้ คิดไม่เป็นแล้ว

มันไม่ใช่เรา แต่มันเป็นสถานะของความเป็นมนุษย์ไง ถ้าเรามีสติปัญญารู้เท่าทันมัน เราควบคุม เราดูแลมันได้

ถ้าควบคุมดูแลมันได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอุปาทิเสสนิพพาน ก็ธาตุ ๔ และขันธ ๕ นี่แหละ ธาตุ ๔ เราใช้คำว่า “ขันธบริสุทธิ” ไง

เขาวา เอ๊ย! มีด้วยหรือวะขันธบริสุทธิ

เพราะขันธไม่มีกิเลส นี่ไง ภาวาท หเว ปญฺจุขุณฺธา

ขันธเป็นขันธมาร ขันธมารเพราะเรามีพลังงาน พลังงานที่มันสกปรกไป พลังงานที่มันไม่สะอาดไป เวลามันเข้ามาสู่ขันธ นี่ขันธมาร มารๆ

แต่ขันธที่สะอาดบริสุทธิ์เพราะพลังงานมันบริสุทธิ์ไง พลังงานที่ดีงามไป สอุปาทิเสสนิพพาน มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ นี่ไว้สื่อสารกับโลกธาตุนี้เท่านั้นนะ ถึงเวลาตาย ทิ้งมันเลย ทิ้งไว้ที่นี้ พลังงานที่บริสุทธิ์ไปแล้ว

แต่พลังงานของเรา มารอยู่ตรงนั้นนะ มารมันอยู่ที่พลังงานนั้นละ

จิตเดิมแท้ใจ จิตเดิมแท้ใจผ่องใส จิตเดิมแท้ใจหมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ใจผ่องใส จิตเดิมแท้ใจผู้ข้ามพ้นกิเลส ถ้ามันจะข้ามพ้น มันต้องผ่องใสของมัน มันต้องมีสติปัญญาของมัน ใจ มีสติปัญญาของมัน แล้วมันมีสติปัญญามันเข้ามา

เธอจึงมีกรรมเป็นที่พึงเกิด

แล้วกรรมมันเกิดจากไหน

กรรมมันเกิดจากการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา กรรมมันเกิดจากประสบการณ์ไง

แต่ของเราประสบการณ์ เราเป็นโลกียะ เป็นเรื่องโลกๆ เราก็ตะครุบเงา ชนธ์ของเรา  
ความรู้ของเรา เรายอดเยี่ยมหมด เวลามันลึมนะ โอ้โฮ!

เวลาเขาโปกผ้าขาวม้าไว้บนหัวใจ แล้วก็หาผ้าขาวม้าในบ้าน หาไม่เจอหรือ โปกไว้ที่หัว  
แล้วหาอยู่นั่นแหละ หาไม่ได้

ใจของตนอยู่กับเราแท้ๆ เลยละ หาไม่เจอ แล้วเวลาจะหามันเจอ เห็นไหม เพราะมัน  
เป็นมัคโค เป็นทางอันเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ลัทธิศาสนาอื่นไม่มี มันหวังแต่พึ่ง  
คนอื่นไง ล้างบาปก็พระเจ้าบงการ ทุกอย่างส่งออกหมดเลย แต่พระพุทธศาสนาดีกระแสดกลับ  
เข้าสู่ใจของตัวเองหมดเลย

แล้วพอเวลาจะเข้าไปสู่ใจของตัวเอง ปัญหามันเกิด เกิดตรงนี้

เขาภาวนา เราก็ภาวนา อ้าว! ภาวนาก็นั่งเหมือนกัน กิริยาเหมือนกัน ยืน เดิน นั่ง นอน  
เหมือนกัน เวลาเขาทำความชั่ว เขาก็เดินไปทำนั่นแหละ เวลาเราเดินจงกรม เราจะเดินหาความ  
สงบสุขไง เวลาเดินหาความสงบสุข โอ้โฮ! มันดีนั้พรวดๆ นะ ดีนั้พรวดๆ ก็ทำให้เราทุกข์เรา  
ยาก เราลำบากเราลำบาก ทุกข์ยากไปทั้งนั้นเลย ไหนว่าปฏิบัติธรรมแล้วจะมีความสุข

สุขตอนที่มันสงบไง สุขตอนที่มันสงบ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเดินจงกรมนะ เหมือนจะเหาะ  
เหมือนจะลอย มันลอยไปลอยมาเลย มันเบาของมันนะ แล้วก็อยากได้อย่างนั้นนะ

อยากได้อย่างนั้นต้องขยัน ขยันทำเข้า เดียวมันได้ มันได้เพราะมันสมเหตุสมผลของมัน  
ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ หนึ่งบอกหนึ่งเป็นสอง ทำคุณงามความดี ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว  
มันต้องให้บุญกุศลแน่นอนในหัวใจของตน

แล้วที่เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามา ไม่มีใครสอนได้ ไม่มีใครบอกได้ ไม่มีใครทำให้ได้ ไม่มีใครบังคับให้เป็นได้ เว้นไว้แต่อุपाทานหมู่ “เหมือนกันเลย เราเหมือนกันเลย โอ้ย! อย่างนี้แหละบรรลุมรรคผลเลย”

ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย วุฒิภาวะมันอ่อนแอใจ ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ เหยื่อทั้งนั้นเลย เหยื่อที่การโฆษณาประชาสัมพันธ์ เหยื่อ เหยื่อไปติดกับหมดเลย

เวลาเขาโฆษณาประชาสัมพันธ์ เราก็อึมๆ เห็น เมื่อก่อนขึ้นป้ายกันเลย กำหนดวันเลย จะเข้าฉนวนสมานิตินั้นนะ

นั่นมันป้าย มันเข้าจริงได้หรือวะ

ครูบาอาจารย์ของเราละ อยู่ในป่าในเขา ท่านมีความสุขของท่าน

ไ้ไ้ ไ้ไ้! โฆษณาขึ้นมานะ มวลชนเขาไปมากมาย ทุกคนมาเชิดชูบูชา มันจะสงบที่ไหน

มันมีนะ มีครูบาอาจารย์ที่ดังมากเลย เวลาเข้าไปอยู่ในโรงศพ เข้าฉนวนสมานิตี เขาส่งอาหารทางท่อนั้นนะ เขากัน ไ้ไ้! ลีกลับซับซ้อน ไ้เหยื่อนี้ชอบ ชอบดูละคร ชอบไปวัด ให้พระเล่นละครให้ดู ชอบ ชอบละคร แต่ความจริงมันไม่ชอบ

ถ้าความจริง เงียบ สงัด วิเวก ไม่มีสิ่งใดเลย หัวใจสงบสุขมันต้องการอย่างนี้ ต้องการความสงบสงัดไ้

แล้วใครมาวัดนี้ไ้ “ไ้ไ้! ที่นี้เยือกเย็นมากเลย ไ้ไ้! มันสงบมากเลย”

มีงั้นะตัวทำให้เสียงดัง ไ้ที่ชมเขานั้นแหละ มีไม่ต้องชม มีเก็บไว้ในใจ

“ไ้ไ้! ที่นี้เยือกเย็นเลย กฎกติกานั่นหมดเลย”

มันนะคือตัวป่วน มันจะป่วนมีงั้นแล้วแหละ

ที่ไหนสงบสุข มองด้วยสายตา เรารู้แล้ว เก็บไว้ในใจ แล้วเราอย่าทำให้มันกระเพื่อม

“โอ้โฮ! ที่นี้มันดีมากเลย มันสงบสุข”

มึงกระพืออยู่นั่นอยู่คนเดียว มึงจะบ้า ไม่ต้องไปชม เก็บไว้ในใจเป็นประสบการณ์ของชีวิต ที่ไหนดีที่ไหนชั่วมันรู้ของมันทั้งนั้นนะ

แล้วใช้ที่ว่าชื่นชมๆ ไล่ออกไปหมดแล้วละ

ที่นี้สงบ เลยไม่มีใครทำ มันทำคนเดียว มันเด่นไง มันอยากทำไง มันอยากโชว์ออฟไง มันเรื่องไร้สาระ

เรื่องจริงๆ เรื่องหาความสุขสงบในใจของตน อิมเอิบ อบอุน เว้งว้าง มหัทศจรยฺ์ เราต้องการตรงนี้ แต่เริ่มต้นมา มาจากโลก

ทำงานมากระหืดกระหอบเลย แล้วก็มาวัดแล้ว จะกำหนดพุทโธแล้ว แล้วจะทำความสงบแล้ว ไม่สงบสักที มันวิตกมันกังวลไปทั้งนั้นนะ

เวลาถ้ามันเป็นสัจจะความจริงนะ เวลาที่คำว่า “บรรลุมรรค” สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส มันจะสักกายทิฏฐิที่เห็นผิด เห็นผิดในใจของตนนะ มันขาดไป แล้วมันไม่มีการดูบการคลำ ถ้ามันข้อเท็จจริงขึ้นมา ใจมันเปลี่ยนจากบุคคลคนหนึ่งเป็นอีกคนคนหนึ่งเลย แล้วถ้าเป็นอีกคนคนนั้น คนที่มีสติปัญญาที่เขารอบคอบของเขา เขาจะบ่าบอคอแตกกระพือเห่เหิมอย่างนั้นหรือ มันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็น มันก็เป็นกิเลสทั้งนั้นนะ อังธรรมะ เล่นลิเกละครให้มรวาสาเขาดู

โอ้เราก็ขอบดูละครอย่างนั้นนะ ไม่ต้องไปที่วัดให้มันเสียตั้งค์หรอก เสียเวลาด้วย ที่วิกก็มีทวิภพ ชาตภพ โอ้โฮ! ร้อยแปดพันเก้า ตอนนี้นะ ถ้างั้นไทยก็หนังผีทั้งนั้นนะ หนังผี คนไทยชอบดู

เรามองโลกไถ่โลกกับธรรม

ครูบาอาจารย์นะ ไปไม้ตกใบเดียว นั่นก็เป็นธรรมแล้ว มันหลุดจากชั่วแล้ว มันหมดอายุขัยของมันแล้ว

แล้วอารมณ์เราเกิดดับๆ เมื่อไหร่มันจะหมดอายุขัยสักที

ไม่มีทางได้หมดหรอก เพราะนั่นคือพลังงาน แล้วมันสกปรกด้วย มันสกปรกด้วยอวิชชา สกปรกไปด้วยความหลงใหล แล้วเข้าข้างตัวเอง หลงใจ หลงในจุดยืนของตน หลงในความเห็นของตน หลงคุณิเลาะครที่เขาส่งให้ดู เขาชอบดูละครลิเกอย่างนี้ เอาความจริงไม่มี

ถ้าเป็นความจริง ปัจฉัตถ์ สันติปฏิริโก ใครสร้างให้ใครไม่ได้ มันจะเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจดวงนี้ ถ้าเป็นข้อเท็จจริงหัวใจดวงนี้นะ นี่ไง มันถึงขึ้นชมพระพุทธศาสนาไง มันถึงขึ้นชมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ปัญญาคุณ เมตตาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหัศจรรย์มาก

แล้วเวลาคูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา หลวงตาพระมหาบัวเวลาสิ้นกิเลส ท่านกราบแล้วกราบเล่าๆ กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เพราะมันลึกลับซับซ้อนในหัวใจขนาดนั้น “รู้ได้อย่างไร” เวลาท่านรำพึงในใจ “รู้ได้อย่างไร แล้วเอามาสอนได้อย่างไร” แล้วตัวเองเวลาเป็นจริงขึ้นมา

ไอ้ของเรบรรลุลหรรณ จำมาหมดเลย แล้วเวลามันพ้นเพื่อนนะ พ้นเพื่อนนะ เวลามันจินตนาการไปมันออกนอกขอบเขตไป

“ไอ้โฮ! พระพุทธเจ้าสู้เราไม่ได้ ปัญญาเรากว้างขวางกว่า”

โอ้ย! มึงจะบ้าแล้วนะ ไอ้คนโง่บ้ามันจินตนาการไม่มีขอบเขตไปตลอด ไม่มีสิ่งใดเป็นที่ตรวจสอบ สิ่งใดเป็นที่ยึดเหนี่ยว

ธรรมและวินัยไม่ขัดและไม่แย้งกัน ครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์ใจ จิตใจที่สูงกว่าดึงจิตใจที่ต่ำกว่า คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔

คู่ที่ ๒ ก็เหนือกว่าคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๓ ก็เหนือกว่าคู่ที่ ๒ คู่ที่ ๔ ก็เหนือกว่าคู่ที่ ๓ แล้วถ้าไปถึงคู่ที่ ๔ เสมอกันหมด เหมือนกันหมด เป็นอันเดียวกันหมด

จิตใจที่เขาดึงกัน เขาพยายามชวนชวayakan หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำของท่านขึ้นมา ให้หมู่คณะพยายามเกื้อกูลกัน เกื้อกูลกันด้วยสติด้วยปัญญา

เกือบแล้ว คนที่เขาเป็นจริงขึ้นมาแล้วเขารู้ บอกมันไม่ได้หรอก ยิ่งบอกมันยิ่งค้าน ยิ่งบอกมันยิ่งลำบาก ต้องตีหัวกระแทบคราด บอกไปให้เขาได้ระลึกได้ บอกให้เขาซึ้ง บอกให้เขาคิดใจ เอ้อะ! เอ้อะ! เฮ้ย! อย่างนี้ไม่รู้หรือนะ เฮ้ย! อย่างนี้มีด้วยหรือวะ

มีสิ เพราะมันไม่รู้ไง

แต่ถ้าเขารู้แล้ว พอครูบาอาจารย์พูด ไซ้ ไซ้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ พระปฏิบัติก็เป็นแบบนี้

แล้วเวลาผู้ใดฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันขัดมันข้อง เวลาออกพรรษาแล้ว กฐินแล้ว ในพรรษาฝึกหัดปฏิบัติสู้กับกิเลสทั้ง ๓ เดือน ออกพรรษาแล้วก็ตะเกียกตะกายจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วอินเดียวมันกว้างขนาดไหน แวนแวนขนาดไหน กว่าที่จะเดินไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ไขให้

แต่ถ้าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พุทธกิจ ๕ เข้าถึงญาณ ผู้ที่มีวาสนา แต่เขาอายุสั้น เขาจะหมดโอกาส เวลาไปสอนนะ เขียดยดและคู่ ไปที่ไหนได้หมด ถึงหมด ด้วยอำนาจธรรมในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปโปรดสัตว์ จะไปแก้ไข ถ้ามีอำนาจวาสนา เพราะท่านดูวาสนา แต่ใช้ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ พระโดยทั่วไป ทุกคนก็จะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำอย่างไรองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะให้ธรรม ให้สัจธรรม ให้ฝึกหัดขึ้นมาให้เป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิ เป็นสมบัติของเขา

เขาฝึกหัดขึ้นมาโดยหัวใจของเขา มันต้องเป็นสมบัติของเขา มันต้องเป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติภูมิในหัวใจของเขา ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ร่วมโพธิ์ร่วมไทรคุ้มครองดูแลเขา ให้สืบต่อต่อเนื่องกันไป ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้ตามข้อเท็จจริงอันนั้น

ไม่ใช่ลิเก ไม่ใช่ละคร ไม่ใช่ประชาสัมพันธ์ ลวงโลก หลอกลวงใจพวกโง่ๆ ใจพวกเหยื่อไป เป็นเหยื่อของเขา เอวัง